

veter, predno so obrodili plod. Diha pristne poezije, kakor so ga provzročile mogočne peruti Schumannove, niso prebili. Lepa dôba za pevce, toda minila je že davno. Pojem o tem, kaj je melodiško, lepo, pojem, kakeršnega smo prejeli po Schumannu, Lisztu in Wagnerji, prerazličen je od ónega sentimentalnih skladateljev kapelniške in zabavnovečerne glasbe. Vse, kar se lahko poje, kar „gre na uho“, ni že melodiško lepo, in zlasti ne v pesmi. Glasbeno popolnoma podajati razpoloženje poetiške podlage, teksta, takisto v petji kakor v spremljevanji, takó da sta glasba in pesem nerazločljiva, potem ozir na najnatančnejšo deklamacijo, ne posamičnih besed nego vseh besed v njih vzajemni logiški zvezi kot celotne misli, to so načela umetniške pesemske oblike, katerih se držé vsi mojstri. Toda kapelniki (v operi), kar jih je bilo po Webu in Marschnerji, in skladatelji pesmij, kar se jih je pojavilo po Abtu, bili so drugih mislij. Prav takó g. skladatelj górenjih slovenskih pesmij. Pesem mu ni bila prva stvar, to priča že snov izbranih pesmij. V vsem sešitku veje nekovo sentimentalno, sladkobolestno čustvo. Vzor mu je bilo to, da bi se pesmi lahko pele in da bi bile kolikor mogoče glasbeno jasne in preproste. Prav tega načela se je držal g. skladatelj pri spremljevanji; izmed vseh 12 pesmij jih je 10 spremljanih po ónih razloženih akordih, katerih se dandanes izogibljemo, ako le mogoče. Kar se tiče harmonizacije, preprosta je tudi ta, vendar pa je povsod dobro muzikališka, povsod harmoniško-logiška in blagoveneča, dasi se skrbno izogiblje moderni harmoniki. Nerazjasne so óne čudne paralele v kvintah (pg. 42.); osupniti morajo tudi njega, kdor baš ne preži na kvinte. — V tisti posebni vrsti, kateri pripadajo, uspele so izvestno te pesmi do cela. In — saj jih je podala óna dobrotna roka plemenitega moža, ki je slovenskemu národu posvetil vse svoje življenje in mu nudil toliko, da ga glasbeno izobrazí! Šopek aster je pač, ónih lepih jesenskih cvetov, katere je povil slovenskemu občinstvu, in mnogo, jako mnogo takih prijateljev glasbe, ki bi ne prebili ostrega, monstroznega, dà, strupenega vonja modernih glasbotvorov, veselilo se jih bode in se zabavalo s temi preprostimi cveticami, se posebno ker jih je vzkliklo doslej takó ubogo malo na slovenskem glasbenem vrtu! —

K. Hoffmeister.

Zabavnik. Zbirka družbinskih iger za v sobi in pod milim nebom. Nabral in izdal *Anton Brezovnik*, učitelj. Celje 1893 l. Tiskal in založil Dragotin Hribar. Osmerka, 207 str. Cena 70 kr., po pošti 5 kr. več. — Gospod Brezovnik je v tej knjigi, katera bodi, kakor sam pravi, nekakšen II. del njega „Šaljivemu Slovincu“, zbral precèj družbinskih iger, torej priredil knjigo, ki je med nami popolnoma nova. „Zabavnik“ prinaša v šestih oddelkih „Orakelj“, „Igre za zastavo“, „Družabne igre za v sobi in pod milim nebom“, „Pikčanje“, „Slepilne igre in umetniže“ in „Uganke in računske naloge“. Govoriti o vsebini se nam zdi popolnoma nepotrebno; omenjamo samó toliko, da utegne dobro ustrezati svojemu namenu, in zató radi pritrjujemo g. pisatelju, ki pravi, da bode zbirka dobro došla vsem rediteljem veselih večerov, kratkočasnih izletov i. t. d., da pa se bode dala tudi marsikatera igra uporabiti pri telovadbi, pri šolskih veselicah i. t. d. Pisatelju in založniku želimo najboljšega uspeha; knjiga je vredna, da se kar največ razširi po naših narodnih rodbinah.

»Slovanska knjižnica« je dospela že do 7. zvezka. Peti zvezek obseza humoresko „Cesarja je bil šel gledat“, humoresko „Pravdo“ in povest „Prevžitkar“. Vse tri je iz lužiškega poslovenil *S. Gregorčič ml.*, ki je tudi spisal članek „O baltiških Slovenih in Lužičanih“. Prevod se bere kaj prijetno in gladko. — Šesti in sedmi zvezek obsezata „Staro Romanko“, poljski spisala *E. Orzeszkova*, preložil *V. Benkovič*. Te povesti še nismo utegnili prečitati. — „Slovanska knjižnica“ si je doslej pridobila 21 sotrudnikov, ki so ji poslali povesti iz vseh slovanskih jezikov; obetali in poslali pa so ji tudi že izvirne povesti in druge spise. — Naj bi čim dalje bolje uspevalo to lepo podjetje!